

I

Másnap elhagyták Kilikiát, és Madzakosz, Kappadókia szép nagy városa felé vették útjukat. Hippothoosznak az volt a szándéka, hogy az itt összetoborzott bivalyerős főkókból állítja fel újra rablóbandáját. A nagy falvakban, ahol áthaladtak, bőven akadt minden, amire csak szükségük volt, mert Hippothoosz ismerte a kappadókiai nyelvet, s mindenki úgy bánt vele, mint fajtájabelivel. Tíz nap alatt megjárták az utat, elérték Madzakoszba, és a városkapuk közelében ütöttek tanyát azzal a szándékkal, hogy néhány napig itt pihenik ki fáradalmaikat.

Amint éppen lakomához ültek, egyszeriben felsóhajtott Hippothoosz, és könnyekre fakadt. Habrokomész megkérdezte, miért hullatja könnyeit. Az meg így felelt:

– Hosszú az én történetem, és súlyos tragédiát rejt magában.

Habrokomész beszédre unszolta, s megígérte, hogy ő is elmondja a maga történetét. Így hát, minthogy éppen egyedül voltak, Hippothoosz elmondta a maga históriáját előlről kezdve.

II

– Én – kezdte – perinthoszi családból származom. Thrakia szomszédságában fekszik ez a város, s a szüleim az ottani legelőkelőbb polgárok közül valók. Talán hallottad is már, mily nagy hírű város Perinthosz, mily dúsgazdagok a lakói. Ifjú koromban beleszerettem ott egy szép fiúba. Perinthoszi

volt a fiú is, a neve Hüperanthész. Első látásra beleszerettem a tornacsarnokban, amikor birkózni láttam őt, s többé-ültem éppem, én meg az éji virrasztás idején nyomába szegődtem Hüperanthésznek, s kérve kértem, könyörüljön meg rajtam. A fiú végighaligatott, és szánalmában megígért mindent. Ez volt szerelmünk első szakasza: csókok, cirógatások és sűrű könnyem hullatása. Egyszer aztán megleltük a módját, hogy magunkra maradjunk, egykoriak megígért ezért nem gyanakodtak ránk. Hosszú ideig tartott szerelmi kapcsolatunk, szenvedélyesen szerettük egymást – mígnem valamelyik isten megirigyelt minket.

Érkezett egyszer egy férfi Bizáncból – Perinthosz szomszédságában van Bizánc –, az ottani legelőkelőbb polgárok közül való, vagyónára és jószágára szerfölött kevély, Arisztomakhosz volt a neve. Alighogy betette a lábát Perinthoszbába – mintha csak vesztetemre küldte volna valamelyik isten –, meglátta Hüperanthészt velem, s tüstént a rabja lett, elámulva a fiú szépségén, mely bárkit el tudott bűvölni. S ahogy beleszeretett, többé nem tartotta féken szerelmét, hanem először is küldötteit menesztette a fűhoz. De ezzel kudarcot vallott, mert Hüperanthész olyan jó szívvel volt irántam, hogy senkit sem engedett magához. Ekkor a fiú apját környékezte meg, egy gonosz és pénzéhes férfit. Ez a kezére is adta Hüperanthészt taníttatás ürügyén. Arisztomakhosz ugyanis az ékesszólás mesterének vallotta magát. Megkaparintva a fiút, először bezárva tartotta aztán magával vitte Bizáncba. Én is követtem őt, saját ügyeimet mind elhanyagolva, s amikor csak tehettem, összeültem a fiúval. De csak ritkán tehettem, össze egy pár csók, egy-egy nehezen kiharcolt csevegés jutott részemül, olyan sokan leskelődtek utánam.

Végül is nem bírtam már magammal: tetre buzdulva visszatértem Perinthoszbába, eladtam minden ingóságomat,

amim csak volt, s a pénzt beseperve, Bizáncba mentem. Tört ragadtam – mert így beszéltek meg Hüperanthészzel –, és behatoltam éjnek idején Arisztomakhosz házába. Rajtakaptam Arisztomakhoszt, amint együtt fekszik a fiúval, elragadott a harag, s agyonszúrtam. Csend honolt a házban, mindenki pihent, így, amilyen lopva csak tudtam, kisurrantam, s magammal vittem Hüperanthészt is. Egész éjszaka úton voltunk, Perinthoszbába érve tüstént hajóra szálltunk, s el is hajóztunk Ázsia felé anélkül, hogy bárki is észrevette volna. Egy darabig szerencsés is volt hajóutunk, de amint Leszbosz környékén jártunk, viharos szél tört ránk, és felborította a hajót. Én úszva menekültem Hüperanthésszel, segítettém fenntartani őt, hogy megkönnyítsem számára az úszást. De ahogy leszált az éjszaka, a gyermekifjú nem bírta tovább, s az evickéléstől kimerülve meghalt. Csak annyit tehettem érte, hogy holttestét partra menekítve eltemettem. Sűrű könnyhullatás és sóhajok közt magamhoz vettem megmaradt holmiját, s ahogy egy alkalmas kötömbre bukkantam, oszlopot állítottam sirja fölé. S a szerencsétlen gyermekifjú emlékezetére sírverset is véstem rá, én magam költöttem erre az alkalomra:

*Hüperanthosz keze véste ki sírköved, ó, Hüperanthész,
bár nem elég méltó ily szent polgár teteméhez!
Föld öle vejt, deli drága virág, akit egy gonosz isten
tengeren elragadott, mikor őrvás fergeit fíjt.*

Ezután már nem akartam Perinthoszbába visszatérni. Ázsián keresztül Nagy-Frigia és Pamphülia felé kanyarodtam. Itt aztán inségemben s a sorscsapástól elcsüggedve kalózkodásra adtam a fejem. Eleinte csak evezőszolgálatot teljesítettem a kalózok közt, végül azonban Kilikia környékén magam toboroztam kalózbándát, mely messze földön

hírhedett lett, amíg csak el nem fogták cimboráimat nem sokkal azelőtt, hogy téged megpillantottalak.

Hát ez az én történetem sora; most pedig, barátom, te beszéld el nekem a magadét. Mert szemlátomást valami súlyos kényszer kergetett erre a vándorútra.

III

Habrokomész elbeszélte, hogy epheszoszi, hogy beleszerelt egy lányba és feleségül vette, elbeszélte a jóslatot, az utazást, a kalózokat, Apszürtoszt, Mantót, a rabláncokat, a szökést, a kecskepásztort, a maga útját Kiliikiáig. Még beszélt, amikor Hippothoosz könnyei is megeredtek, s így szólt:

– Szüleim! Szülőházam, melyet sohasem látok viszont! Mindenkinél drágább Hüperanthészem! Te még, Habrokomész, viszontláthatod, akit szeretsz, s visszakaphatod egykor. De én sohasem láthatom már Hüperanthészt! Így szólván megmutatta a fiú hajfűrjét, s könnyeivel áztatta. Ahogy mind a ketten jól kisérték magukat, Hippothoosz Habrokomészre pillantva megszólalt:

– De valamit még kihagytam történetemből, s nem mondtam el neked. Kevéssel kalózcimboráim elfogatása előtt barlangunkhoz vetődött vándorútján egy szép fiatal nő, veled egykorú, s a te hazádból valónak vallotta magát. Semmi többet nem tudok felőle. Úgy döntöttünk, hogy feláldozzuk őt Arésznek. Már minden készen is állt az áldozatra, amikor rájuttunk ültöttek üldözőink. Én magam elmentekültem, de hogy vele mi történt, nem tudom. Nagyon szép volt, Habrokomész, a ruhája egyszerű, a haja szőke, a szeme szelíd.

Még beszélt, amikor Habrokomész felkiáltott: – Az én Anthiámat láttad, Hippothoosz! Hová menekült?

hetett? Mely föld rejtheti őt? Forduljunk vissza Kiliikiába, keressük ott, nem lehet messi a rablóbarlangtól! Igen, a te Hüperanthészed lelkére! Ne légy hozzám készakarva kegyetlen, hanem gyereünk, egyenest oda, ahol megtalálhatjuk Anthiát!

Hippothoosz megígérte, hogy mindenben segít neki, de hozzáfűzte: előbb össze kell toborozniuk még néhány embert, hogy útjuk biztonságos legyen. Ebben fáradoztak tehát, s törték a fejüket, hogyan is térjenek vissza Kiliikiába.

Közben pedig lejárt az Anthiának adott harmincnapi haladék, s Perilaosz javában készülődött a menyezői ünnepre. Behajtották az áldozati barmot a mezőről, s felhalmoztak minden egyebet is busás bőségben. Összesereglettek Perilaosz barátai meg rokonai is, sőt a városbeli polgárok közül is sokan részt kértek Anthia menyezői ünnep-ségéből.

IV

A rablók karmai közül kiragadott Anthiával egy időben érkezett Tarszoszba egy öreg epheszoszi orvos is, Eudoxosz volt a neve. Egyiptom felé vitorlázva hajótörést szenvedett, úgy vetődött ide. Ez az Eudoxosz végiglátogatta a legelőkelőbb tarszoszi férfiakat, az egyikőtől ruhát, a másiktól pénzt kunyerált, közben mindenkinek elbeszélte balsorsát. Perilaoszhoz is betért, és elmondta, hogy epheszoszi, s a mestersége orvos. Perilaosz fogta és Anthia elé vezette őt, úgy gondolta, örömet leli benne, ha epheszoszi férfit láthat. Az szívesen is fogadta Eudoxoszt, és kifaggatta, nem tud-e valamit az övéi felől. Az orvos azt felelte, hogy semmit, mivel már régóta távol van Epheszosztól. Anthia önmest látta mégis, hiszen a hazai dolgokra emlékeztette őt. Így aztán meghitt barátja lett a háznak, mindennap

meglátogatta Anthiát, akiről minden szükséges holmit megkapott. Közben pedig szüntelenül ostromolta: küldje őt haza Epheszoszba, ahol gyermekei és felesége élnek.

V

Minden készen állt már Perilaosz menyegzőjére, fei is derült a napja. Pazar lakomat rendeztek, s Anthiát mennyasszonyi étességgel ékesítették. De ő éjjel-nappal szüntelenül csak zokogott, örökké Habrokomészt látta maga előtt. Ezer dolgot fordult meg a fejében egyszerre: szerelmük, esküjük, hazájuk, szülei, kényszerhelyzete s ez az új nász. Amint végre magára maradt, s alkalma volt rá, haját szétzilálva jajgatta:

– Ó, én hitszegő, ó, én alávaló, gonosz! Hát nem követem Habrokomész példáját? Mert ő, csak hogy a férjem maradjon, tűrte a rabláncot, a kínzást, s talán már meg is halt azóta. Én meg, boldogtalan, minderről megfeledkezem, s férjhez megyek? Nászdal dalolnak majd nekem, s Perilaosz ágyához vezetnek!? Habrokomészem legkedvesebb lelke, ne okozzák én neked semmiféle bánatot! Soha szantszándékkal nem leszek irántad hitszegő! Elmegyek innen, s a te hitvesed maradok mindhalálomig.

Így beszélt, s amikor eljött hozzá Eudoxosz, az epheszoszi orvos, félrevonta egy csöndes zugba, s térdéhez borulva esdekelt: egy árva szót se szóljon senkinek arról, amit most mond. Meg is eskette őt a homi istennőre, Artemiszre, hogy segítségére lesz mindenben, amit csak kér tőle. Eudoxosz felemelte a zokogó lányt, lelket öntött belé, s esküvel ígérte, hogy mindent elkövet érte. Anthia ekkor elmondta neki Habrokomészhez fűződő szerelmét, neki tett esküjét s ígérte, hogy hű marad hozzá.

– Ha lehetséges volna – úgy mond – még életben élet-

42

ben találok Habrokomészt, vagy titkon elfutnom innen, ezeken törném a fejemet. De minthogy talán a férjem meghalt, a szokás lehetetlen, a készülő menyegzőt pedig semmiképp sem tudnám elviselni, mert sem Habrokomésznek tett ígérteimet meg nem szegem, sem az esküt nem tekintem levegőnek, te légy hát segítségemre: találd valami mértéket, mely megszabadít e bajoktól balsorsomban! Biztosan busásan megfizetnek érte az istenek, akikhez sűrűn fohászokodom majd még halálom előtt is térted, én pedig pénzt adok neked, s előkészítem hazatérésed is. Hajóra szállhatsz, mielőtt bárki nesztét venné, s elhajózhatsz Epheszoszba. S ha odaérkeztél, keresd fel majd szüleimet, Megamédészt és Euippét, s vidd hírül nekik haláloamat, és mindazt, ami távollétünk alatt történt. S mondd el még azt is, hogy Habrokomész halott.

Így szólt, és az orvos lába elé borulva kérve kérte: semmiképp ne ellenkezzék, hanem adja át neki a mérget. Ezzel előszedett húsz mina ezüstöt meg a nyakláncait – mert bőven volt mindene, hiszen Perilaosz egész vagyonával ő rendelkezett –, és átadta őket Eudoxosznak. Az meg sokat töprengött, de aztán megszánta balsorsáért a fiatalasszonyt, s az epheszoszi útra sóvárogva, pénztől és ajándéktól lekenyereze ígérteket tett, hogy átadja a mérget, és elment, hogy máris hozza. Anthia pedig keservesen könnyezett ezalatt, gyászolta fiatalságát, s hogy élete virágjában kell meghalnia, azon búsult. Sűrűn szólítottatta Habrokomészt is, mintha csak ott volna mellette.

Kisvártatva visszatért Eudoxosz, és hozta a mérget – nem halálosat, csak álomhozót. Így a fiatal nőt sem érthette baj, s az útiköltség birtokában maga is hazajuthatott ép bőrrel.

Anthia átvette tőle nagy hálálkodva, s búcsút mondott neki. Eudoxosz nyomban hajóra szállt, és elvitorlázott; Anthia meg csak az alkalmas pillanatra várt, hogy kiürítse a méregpoharat.

43

Éjszaka volt már, s a násszoba készen állt. Eljőttek Anthiát ért a kiszemelt vőfélyek is, hogy odavezessék. Ő meg ment kényszeredetten, könnyárban úszva, s kezében rejtegette a mérget. Amint a násszobához közeledtek, a menyegzős-nép rázendített a nászhimnuszra, Anthia pedig bújában könnyezett.

„Így vezettek egykor a férjemhez, Habrokomészhez – gondolta –, nászfiáklya lángja kísért minket, és boldog párnak szólt a nászhimnusz. De most mit teszel, Anthia? Megszeged férjednek, Habrokomésznek tett esküdet, akit szeretsz, s aki meghalt érted? Nem, ilyen gyáva nem vagyok, sem ilyen hitvány a bajban! Eldöntöttem hát: jöjjön a mérreg! Habrokomész lesz a férjem, holtában is csak őt akarom!”

Ilyesmiket suttogott, miközben a násszobába vezették.

Végre magára maradt, mert Perilaosz még barátaival vigadozott. Úgy tett hát, mintha izgalomban szomjúság gyötörné, vizet hozatott magának az egyik szolgálóval, hogy igyék. Ahogy átvette a behozott poharat, és már senki sem volt odabent, fogta a mérget, beleöntötte, és könnyezve így szólt:

– Legdrágább Habrokomészem lelke, lásd, beváltom a neked tett fogadalmat! Rátérek az útra, mely tehozzád vezet, e boldogtalan, de kényszerű útra. Fogadj szívesen, végy magad mellé, és tégy boldoggá amott!

Így szólt, és kiitta a mérget. Rögön a földre rogyott, s álomba zuhant: a mérreg megtette a magát.

Amint Perilaosz belépett, nyomban meglátta, hogy Anthia a földön hever. Rémulten felordított, s az egész házban nagy zűrzavar támadt, gyás, jajgatás, kétségbeesés, rémület kavargott mindenütt. Az egyik a tetszhalottat siratta, a másik együtt gyászolt Perilaoszsal: mindnyájan elbúsultak a történetek miatt. Perilaosz ruháját megszagarva a holttestre borult.

– Legdrágább lánykám! – kiáltotta. – Jaj, hogy nászunk előtt hagyod el azt, aki úgy szeret, ó, hogy csak pár napra lehettél Perilaosz jegyese! Jaj, hogy síri nászágyba kísérrünk! Bizony szerencsés volt Habrokomész, akáarki volt is egykor! Valóban boldog lehetett, hogy megkapta szerelmét, ezt a drága ajándékot! Így siránkozott, miközben átfonta Anthia testét, és kezét, lábát csókolgatta.

– Boldogtalan jegyese! – kiáltotta. – S még szerencsétlenebb asszony!

Majd dús kelmékbe öltöztette Anthiát, dúsán teliaggatta arannyal is. S mert nem tudta már tovább nézni, alighogy megpirkadt, hordágyra tette Anthiát, aki érzéketlenül hevert, s egy városszéli sírbolthoz vitette. Elhelyezte egy sírkamrában, és temérdek vágóharmot áldozott, temérdek kel-mét meg egyéb drágaságot égetett el tiszteletére.

Ahogy megadta Perilaosz a végtisztességet, háza népe hazakísérte őt a városba. Anthia pedig magára maradt a sírboltban, és eszméletre tért. Rádöbbent, hogy nem volt halálos a mérreg, felsóhajtott, és zokogva megszólalt:

– Ó, hamis mérreg, újját állod, hogy Habrokomészhez

térjek a boldog úton! Hát még halálvágyam is megcsalt, mindenben boldogtalant! De éhezéssel befejezhetem még a méreg művét, ha a sirboltban maradok. Mert úgysem szabadít ki senki innen, sem a napot meg nem látom többé, sem a világosságra fel nem jutok.

Igy szólt, és nekibátorodva, hősiesen várta a halált. Közben pedig leszállt az éjszaka. Néhány rablót, megnezelve, hogy egy fiatal nőt temettek el nagy pompával nemrég, s hogy temérdek női cicomát, rengeteg aranyat-ezüstöt is helyeztek mellé, a sirhoz lopózott, s feltörve a sírkamra ajtaját behatolt, s a kincseket elvitte. Mikor látták a rablót, hogy Anthia él, megörültek a busás nyereségnek, és talpra állították, hogy elvigyék. Ő azonban lábuk elé borulva esdekelte:

– Bárkik vagytok is, férfiak – mondta –, fogjátok és vigyétek az összes kincset, ami csak van, s mindazt, amit itt eltemettek velem, csak engem kíméljétek meg! Két istennek szentelve fekszem itt: a Szerellemnek s a Halálnak. Hagyjátok, hogy őnekik áldozzam magam! Atyáitok isteneire, ne vigyétek fel a napvilágra, kít éjre és homályra ítél a balsors! Így beszélt, de a rablók nem hallgattak rá, kihozták a sírból, a tengerpartra vitték, hajóra tették, s elvitorláztak vele Alexandria felé. A hajóúton elhalmozták figyelmességel, hogy lelket öntsenek belé. Ő azonban, meggondolva, milyen bajba jutott megint, könnyezve és búslakodva szólott:

– Megint a rablók, megint a tenger, s én megint rab vagyok! Csakhogy most még boldogtalanabb, mert nincs velem Habrokomész. Mely föld fogad be engem? És miféle embereket látok ott? Csak már ne Moiriszt, ne Mantót, ne Perilaoszt, ne Kilikiát! Jutnék oda inkább, ahol Habrokomésznek legalább a sírját megláthatom!

Ezekre a gondolatokra mindannyiszor kicsordult a könyve, és sem ételt, sem italt nem akart magához venni – de a rablók rákényszerítették.

IX

Jó néhány napja vitorláztak már, mire az alexandriai kikötőbe tértek. Partra tették Anthiát, és elhatározták, hogy nyomban eladják a kalmároknak.

Perilaosz pedig, mikor megtudta, hogy felölték a sírt, s a holttestnek nyoma veszett, súlyos és gyógyíthatatlan bánatba esett.

Habrokomész meg tovább kérdezősködött, sokfelé tudakozódott, nem tud-e valaki egy idegen fiatal nőről, akit rablók hurcoltak fogságba. Nem lelve semmi nyomra, ki-merülten tért vissza oda, ahol tanyát ütöttek. Hippothooszék elkészítették maguknak a lakomát. S amíg a többiek lakomáztak, Habrokomész végképp elcsüggedve fekvőhelyére vetette magát, siránkozva ott hevert, s egy falatot sem vett magához. Mikor a többiek nekiláttak az ivásnak, egy öreg-anyó termelt Hippothooszék közt – Khrüszion volt a neve –, s mesélni kezdett egy történetet.

– Hallgassátok meg, idegenek – mondta –, ezt a szomorú históriát, mely nemrégiben történt a városban. Egy bizonyos Perilaosz, a legelőkelőbb férfiak egyike, akit csend-biztossá választottak Kiliikiában, rablók felkutatására indult. Össze is fogott néhányat, s idehajtotta őket, köztük egy szép fiatalasszonyt is, ezt rávette utóbb, hogy legyen a felesége. Már minden készen állt a nászra, de amint a nászszobába lépett a menyasszony, talán mert önjöngési roham jött rá, talán mert másvalakibe volt szerelmes, mérget ivott – tudom is én, honnan vette –, s nyomban holtan rogyott össze. Legalábbis azt beszélik, így esett a halála.

Hippothoosz ennek hallatára felkiáltott:

– Ő az a fiatalasszony, akit Habrokomész keres!

Maga Habrokomész is hallotta ugyan a történetet, de csüggedelmében eleresztette a füle mellett. Csak Hippothoosz hangjára ocsúdott fel nagy nehezen.

– Most már világos, hogy Anthia halott, s talán itt van valahol a sír, mely a holttestét rejt! – kiáltott fel, és megkérte Khrüszion anyót, vezesse őt Anthia sírjához, és mutassa meg a holttestet. De az felsőhajtott:

– Hiszen épp ez a legszomorúbb a szerencsétlen fiatalasszony történetében! Mert Perilaosz nagy pompával eltemette és felékesítette őt, de rablók neszelték meg a vele temetett kincset, kiásták a sírt, ellopták a kincseket, eltüntették a holttestet. Perilaosz most nagyban kutat utánuk mindenütt.

X

Habrokomsz ennek hallatára meghasogatta köpenyegét, és mély gyászba merült Anthiáért, aki szépen és erényesen halt meg, de szerencsétlenül el is tűnt halála után.

– Ugyan melyik rabló lehet oly betegesen szerelmes, hogy még holtodban is megkívánt téged? Hogy még holttestedet is elragadta? En boldogtalan, megfosztottak tőled, egyetlen vigaszomtól! Most már végképp elhatároztam, hogy meghalok; de még kitarok egy darabig, amíg holttestre rá nem találok, aztán átölellek, és sirba szállok!

Így szólott gyászba merülve, de Hippothooszék egyre bátorították.

A többiek átaludták az egész éjszakát, csak Habrokomsz tőprengett el mindenféléről: Anthiáról, a haláláról, temetéséről, eltűnéséről. S mert nem tudta már tovább türtőztetni magát, mit sem szólva a többieknek – részegen heverték Hippothooszék – kisurrant, mintha csak dőlőgára menne, faképnél hagyta őket, s a tengerpartra sietett. Hamarosan rábukkant egy hajóra, mely éppen indulófélben volt Alexandria felé, felszállt rá, és elhajózott, abban a reményben, hogy a sírfosztogató rablókat Egyiptomban sikerül majd kézre kerítenie. De hiú reménység vezérelte őt arra felé.

Habrokomsz elhajózott hát Alexandriába, Hippothooszék meg, amint megpirkadt, zokon vették ugyan az ifjú szökését, de néhány nap múlva megvizsgálatódtak, s elhatározták, hogy Szíria és Fönícia felé indulnak kalózkodásra.

XI

A rablók pedig jó pénztért eladták Anthiát az alexandriai kalmároknak. Ezek tejből-vajból fűrészolták, gonddal ápolgatták a testét, s mindegyre olyan vevőt kerestek, aki illő árat fizetne érte. Éppen egy indiai király érkezett Alexandriába, hogy megnézze a várost, és üzleti ügyeit intézze, Pszammisz volt a neve. Ez a Pszammisz megpillantotta Anthiát a kalmároknál, s nyomban a rabja lett. Jó pénzt adott érte a kalmároknak, s megvette szolgálonak.

Alighogy megvásárolta Anthiát a barbár, tüstént arra akarta kényszeríteni, hogy kénye-kedve szerint betöltsé vágyát. Anthia nem volt rá hajlandó, s kezdetben csak tiltakozott, végül azonban azt hozta fel Pszammisznak ürtügyül – mivel a barbárok természetüknél fogva istenfélők –, hogy apja már születésekor Iszisznek szentelte őt, addig az ideig, míg nászra nem érik, s ebből még egy kerek esztendő hiányzik, mondta.

– Ha tehát meggyalázod – fűzte hozzá – az istennőnek szentelt szüzet, haragra lobbán Iszisz, és iszonyú lesz az ő bosszúja.

Hitt neki Pszammisz, s az istennőnek hódolva, tartózkodott Anthiától.

XII

Míg Anthia Pszammisz őrizetében élt, s Iszisznek szentelt szűzként tisztelték, a Habrokomszt röptető hajó elvétette az

alexandriai útirányt, s a Nilus torkolatához sodródott, a Paraliónnak nevezett tájra, Fönícia partszegélyére. Alig-hogy kiszálltak, megrohanták őket a környékbeli pásztorok, elragadták a hajórakományt, s a hajó népét megkötözve elhajtották egy hosszú, ember nem járta úton az egyiptomi Péluszion városába. Ott aztán áruba bocsátották őket, kit ennek, kit annak. Habrokomézt egy öreg, nyugalomba vonult katona vásárolta meg, Araxosz volt a neve. Ennek az Araxosznak volt egy felesége, akire még ránézni is rossz volt, hallgatni még inkább, s a bujasága félfülműlt minden képeletet. Künó volt a neve. Ez a Künó tüstént beleszerelt Habrokomészbe, ahogy a házhoz került, s többé nem bírt már magával: úzte-hajszolta a vágy, hogy viszontszeresék, és kielégíthesse gerjedelmét. Araxosz nyomban megszerette Habrokomézt, és fiává fogadta, Künó viszont ajánlatot tett neki, hogy hájjon vele együtt, sürgette, hogy hallgasson rá, s ígérte, hogy megöli Araxoszt, s egybekel vele. Szörnyűnek találta ezt Habrokomész, s egyszerűen mindent fontolóra vett: Anthiát, az esküjüket, gyakran bebizonyított hűségét, mely annyi bajba sodorta immár. De végül is annyira szorongatta őt Künó, hogy beleegyezett. S amint leszállt az éjszaka, az asszony, csakhogy egybekelhesen Habrokomésszel, megölte Araxoszt, s elmondta Habrokomésznek, mit tett. Ő azonban, megundorodva az asszony szégyentelenségétől, elmenekült a házból, s ott-hagyta Künót, mondván, hogy sohasem tudna együtt hálni egy vérrrel mocskolt asszonnyal. Künó pedig, alighogy megvirradt, összeszedte magát, s kifutott a péluszioni népsokaság közé, és jajveszékeltében tört ki férje miatt, akit megölt – úgymond az újonnan vásárolt rabszolgájuk. Közben tengernyi könnyet ontott, s a népsokaság hirtelt adott szavainak. Tüstént el is fogták Habrokomézt, s megkötözve az akkori egyiptomi helytartó elé hurcolták. Mint urának vélt gyilkosát, Alexandriába vitték, hogy ott lakoljon tettéért.